

teater, men det er måske ikke lige det, vi skal have i Danmark, men i hvert fald nogle øgede indtægter og måske også sponsorindtægter.

Da jeg i sin tid snakkede med den udmærkede minister om Det Kongelige Teater, spurgte jeg allernådigst, om det ikke var en idé at undersøge, om man også kunne få nogle indtægter i forbindelse med anlægsarbejdet på den måde, at man afprøvede, om der befolkningsmæssigt er et stort ønske om de projekter, man nu vil til at gennemføre, og så måske kunne få nogle firmaer og fagforeninger og andre, der ligger med meget store beløb i kasserne, til også at bidrage.

I den forbindelse mener jeg at jeg fremførte over for ministeren, at man i kommunerne, når man vil gennemføre et projekt dér, mange gange bruger krone til krone-princippet. Og det er måske et lidt fortærsket udtryk, men det vil sige, at hvis der er et stort projekt, man gerne vil have igennem, en idrætshal eller lignende, så har man i hvert fald i nogle kommuner gjort det, at man har slået halv skade om et anlægsprojekt. Det er jo så let, det hele bare flyver ind og sætter sig i finansloven.

Placeringen skal vi ikke diskutere mere, for jeg har min egen opfattelse af den, og jeg er ikke begejstret for den. Den er bedre end placeringen direkte ovre ved Det Kongelige Teater, men jeg synes ikke, det er en fornem placering, og jeg har under mine samtaler med ministeren givet udtryk for, at man skulle se på en løsning, hvor huset kom til at ligge i nogle bedre omgivelser, end det vil gøre dér, hvor det nu bliver placeret.

Sådan kunne man fremdrage mangt og meget, og nu kan vi jo ikke sende sådan en sag ud til afstemning i befolkningen, og det mener jeg måske heller ikke den kan bære, men på den anden side tror jeg nok, at befolkningen, hvis den blev sat detaljeret ind i de planer, som flertallet nu er i gang med at gennemføre, ville have lidt svært ved at forstå dem, specielt i en tid, hvor vi står med en lang række uløste samfundsproblemer, også på det sociale område.

Hr. Duetoft er f.eks. meget optaget af de psykisk syge, og det vil jeg rose ham for, og nogle af alle de mange penge kunne måske bruges på at løse nogle af de problemer, der har været dér i utrolig mange år, og som vi også har debatteret ved gentagne lejligheder her i Folketinget, og ældreområdet og mange andre ting kunne også nævnes.

Det er ikke for at føre noget følelsesladet ind i dagens debat, men bare for at fremføre, at jeg synes, man skulle slå lidt koldt vand i blodet og have det her som nogle visioner indtil videre.

Peter Duetoft (CD):

Det Kongelige Teater er et af vores kulturelle klenodier. Et klenodie behøver jo ikke at være noget støvet, noget gammeldags, noget gemt; et klenodie kan jo være noget, man vil værne om, og noget, man gerne vil være med til at udvikle, men også noget, man skal passe på, og noget, man skal være forsigtig med at bryde ned, og sådan er nationalscenen, for nationalscenen samler jo Danmark.

Nationalscenen er noget, man forholder sig til over hele Danmark, men den er også noget, man sætter pris på, og noget, der kan samle, når fjernsynet bringer transmissioner derfra. Og når man kommer ude fra landet og skal til København, så skal man i teatret, og teatret er som oftest nationalscenen.

Nationalscenen er en meget central del af vores kulturelle identitet, og kulturel identitet snakker vi jo meget om i øjeblikket, og det gør vi jo, fordi internationaliseringen og presset udefra bliver stærkere og stærkere.

Nationalscenen er vores hukommelse. Nationalscenen er det sted, hvor vi viser, hvad vi kan. Den har en historisk dimension, men den er jo også en udfordring over for udlandet, idet den viser andre lande, at vi også kan noget. Vi, der godt kan lide at gå i teatret i udlandet, vi, der også er glade for den oplevelse, er nu også tilfredse med at komme hjem til Danmark og opleve, at vi også kan noget.

Det er også nationalscenen, der skal gøre det, som ikke nødvendigvis er dagsaktuelt, det, som måske af historiske grunde er værd at bevare, men som andre teatre smider over bord, fordi det dér alene er antallet af solgte billetter, der tæller. Og det er selvfølgelig også nationalscenen, der skal udvikle sig og turde gøre nogle ting, som ingen andre gør, igen fordi de har en anden opgave.

Jeg tror, det er meget vigtigt at værne om den kulturelle identitet. Lige gyldigt hvor europæisk og international jeg er, er det stadigvæk min opfattelse, at vi danskere bliver mere åbne over for omverdenen og tør være mere i dialog med omverdenen, hvis vi også husker, hvor vi selv kommer fra.

Det er den historiske dimension, som nationalscenen også har, og jeg synes, det er lidt trist,